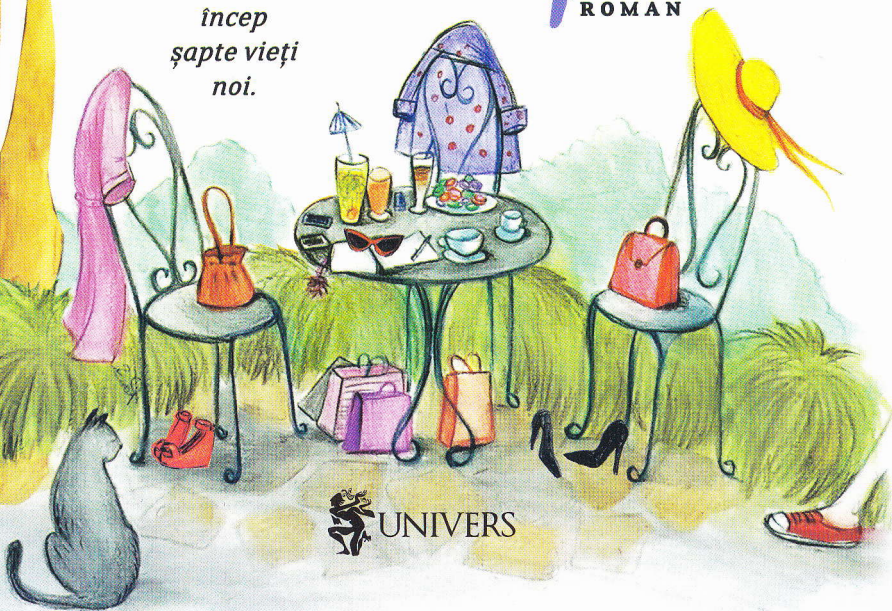

IOANA CHICET-MACOVEICIUC

Miercuri, respirăm

ROMAN

*Șase femei
în încurcătură
încep
șapte vieți
noi.*

 UNIVERS

IOANA CHICET-MACOVEICIUC

Miercuri, respirăm

UNIVERS

CUPRINS

Capitolul 1.	Mai avem mult?	5
Capitolul 2.	Pot să-ți spun ceva?	20
Capitolul 3.	Mici secrete	30
Capitolul 4.	Creveți și țigări	41
Capitolul 5.	Toate burticile sus!	52
Capitolul 6.	Salvarea	61
Capitolul 7.	Vești bune, vești proaste	69
Capitolul 8.	Casele altora	80
Capitolul 9.	Fotografia de familie	89
Capitolul 10.	Valiza maro cu cifru	104
Capitolul 11.	Boala cu nume de nerostit	116
Capitolul 12.	Bohemian Rhapsody	127
Capitolul 13.	Cine plânge mai tare?	137
Capitolul 14.	Foste familii	146
Capitolul 15.	Cea mai tristă poveste din lume	157
Capitolul 16.	Surprize și petale	168
Capitolul 17.	În care se întâmplă în sfârșit și ceva sex	178
Capitolul 18.	Îmi pare rău, am greșit	188
Capitolul 19.	Cel mai bun dintre toate locurile posibile	197
Capitolul 20.	Salvarea apare de unde nici nu te aștepți	205
Capitolul 21.	Iertare cu supraveghere GPS	214
Capitolul 22.	Când ADN-ul nu contează	223
Capitolul 23.	În care naște în sfârșit Miruna	232
Capitolul 24.	Noi începuturi	243

CAPITOLUL 1

Mai avem mult?

— Mai avem mult? întreabă Carmen, respirând regulat, cum exersase la Lamaze. Inspir, expir, inspiir...

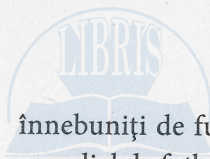
— Mai avem, doamnă, că e meci și toți se grăbește să ajungă acasă! Da' ce, arde?

— Cam arde. Nasc! Inspir, expir, inspiir...

— Felicitări, ce frumos, să fie sănătos, se însuflețește șoferul de taxi, aruncând un ochi admirativ în oglindă. Aveți operație mai pe seară?

— Nu, dom'le, nasc ACUM!

Ochii bulbucați ai șoferului o țintuiesc în oglinda retrovi-zoare. E o zi neobișnuit de caldă pentru sfârșitul lui mai. Zeci de mii de mașini pline cu oameni nervoși stau minute în șir la semafoare în intersecții complet blocate și înaintează câțiva metri la fiecare sfert de oră, spre disperarea șoferilor cu nervii praf. Din unele mașini se aud înjurături despre rudele decedate ale colegilor de trafic, din altele muzică dată tare sau bucăți de știri despre nebunia și canicula din capitală, parcă mai aglomerată și mai fierbinte ca niciodată. Mixul de motoare, muzici și vorbe scuipate printre dinți e aseasonat cu claxoane ascuțite, apăsate cu patimă de șoferi

înnebuniți de furie la gândul că semifinala campionatului mondial de fotbal va începe fără ei. În același timp, cel puțin un prizonier în trafic are o problemă chiar mai presantă.

— Cum să nașteți acum, doamnă? Aici, în mașină?

— Mă scuzați, nu e ca și cum aș fi plănuit să nasc în taxi. Nașterea e un proces spontan, ăăăă, cum era, Doamne, care se poate petrece oricând începând cu săptămâna... aaaah... Inspirrrr, expirrrr.

— Doamnă, dar abia vin de la spălătorie, stați, vă rog să vă mai țineți puțin, așa de greu am scos petele alea de șaorma de la domnul de aseară...

— Aaah, dracu' s-o ia de contracție! Vine, vă spun eu că vine, contracții la trei minute, mult nu mai e. Inspirrrrr...

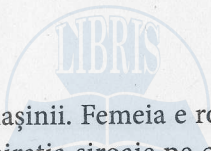
— Doamnă, stați așa, încă puțin și ajungem la spital, acum ajungem, în douăzeci de minute suntem acolo...

— Nu mai am douăzeci de minute. Aș zice cam cinci, la ce nevoie să împing simt chiar acum... uuufff, inspirrr, ah, ce doare, expir, cine m-a pus, ce mi-o fi trebuit, mămicenia mamei ei de treabă...

— Nu împingeți, doamnă, nu împingeți, stați să ne mai gândim, să mai vorbim, poate vă trece. **NU ÎMPINGEȚI!** Măiculiță, ce zi!

— Gata, asta e, nasc, vine copilul!

Șoferul de taxi nu mai zice nimic. Se holbează în retrovizor cu o privire îngrozită. Pe bancheta lui din spate tocmai se petrece cel mai mare miracol al lumii: se naște un pui de om. O doamnă elegantă, cu părul foarte blond, frumos coafat, cu fustă lungă roșie și cămașă albă, perfect călcată, cu mărgelile ciudate, cu cap de mort, la gât, stă pe centrul banchetei, cu picioarele depărtate, cu mâinile pe tetierele scaunelor din față. Și-a suflecat fusta, sandalele stau aruncate pe covorașele

mașinii. Femeia e roșie la față și răsuflă greu, îi curge transpirația șiroaie pe chip. La un moment dat, o vede cum se opintește din toate puterile. Bărbatul nu respiră. Din spate îl claxonează toată coloana:

— E verde, tătucule, ce faci, te uiți la televizor? Dă-i drumu'!

— Ce televizor, nenică, de-ați ști voi la ce mă uit eu acum... boscorodește el, demarând în trombă.

Cât schimbă banda și se angajează pe stânga în claxoanele lungi și huiduielile nervoase ale celorlalți șoferi, femeia ridică ochii. Îl privește în oglindă, buimacă. Imediat se aude un mieunat!

— Ce se-aude acolo, doamnă, ați născut?

— Așa pare, șoptește Carmen, cu ochii lipiți de făptura caldă și moale care respiră rapid pe pieptul ei.

Șoferul întoarce capul să se uite printre scaune. Doamna ține la piept un copil mic, roșu, acoperit cu un fel de spumă albă. Scrutează atent tot decorul, apoi răsuflă ușurat: se putea mult mai rău.

— Păi să vă fie de bine, doamnă! Cum o să-l cheme?

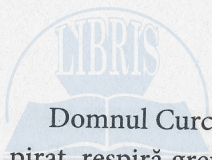
— Nu știu... nu ne-am decis încă. Pe dumneavoastră cum vă cheamă? Întreabă ea gâfâind, aducându-și aminte de un film englezesc în care o tipă naște în avion și botează copilul cu numele pilotului, în semn de mulțumire.

— Curcă Titi.

— Ah, lăsați, o să ne mai gândim noi...

În timp ce taxiul intră în curte la Primiri Urgențe, femeia își ține copilul la piept și privește absentă pe geam, cu un zâmbet tâmp.

— Bine-ai venit, copilul meu! Te-ai grăbit să ne cunoaștem, așa-i? Ori poate nu ți-a convenit planul meu cu cezariana și ai ținut musai să ai tu controlul? Mi-e destul de clar cu cine semeni...

Domnul Curcă Titi coboară cu greu din mașină. E transpirat, respiră greu, iar genunchii îi sunt moi ca niște macaroane fierte. Îi deschide portiera doamnei blonde cu copil în brațe, apoi se albește la față și se prăbușește lat lângă mașină.

* * *

Carmen a născut în taxi pe 25 mai. Când m-a sunat să-mi spună, era să mi se rupă apa de răs. Și de plâns. Ea a fost singura dintre noi șase care nu-și dorea să nască natural. De altfel, ea nu-și dorea să nască deloc. Nu-și dorise copilul, dar pentru că soțul ei și soacra insistaseră, hotărâse să încerce. Dar numai o singură dată.

— Virgil, ai o singură șansă să-mi faci un copil. Am 36 de ani, n-o să stau să fac fertilizări in vitro în prag de menopauză.

Apoi și-a aprins o țigară și-a fumat-o în mai puțin de un minut. Sorbea din ea de parc-ar fi fost ultima înaintea execuției la zidul maternității.

Virgil își dorise mereu copii, erau căsătoriți încă din timpul facultății. Ea însă preferase să călătorească, să devină șefă de departament, să aibă timp pentru ea, să se poată bucura de cafeaua și țigara de dimineață în tihnă. Amânaseră mereu primul copil, iar acum, cu toate cazurile de infertilitate la 35 de ani despre care tot aflau de la prieteni, Virgil intra în panică. Își dorea mult un băiat pe care să-l învețe totul despre cai, strategie de război, sport, viață.

Când a primit singura șansă de a-i face nevastei un copil, a profitat de ea la maximum, cu entuziasm și mult testosteron. Câteva săptămâni mai târziu, galbenă la față, Carmen l-a anunțat pe Virgil să vină acasă cu o sticlă de șampanie pentru el și niște calmante din plante pentru ea. Era însărcinată! Când a intrat pe ușă, a găsit-o plângând pe terasă.

Fumase atât de mult încât toată casa arăta de parcă fusese înghițită de-un nor.

— Ce faci, mămico?

— Sărbătoresc, Virgile. Și dacă-mi mai spui o dată mămico, următoarea țigară o aprind la priveghiul tău. Pune-ți șampania aia și taci.

Ne-am cunoscut, toate șase, într-o seară de miercuri, la primul curs Lamaze din seria noastră. Afară era un ger cumplit de final de martie, zăpada era mare, noi orbecăiam ca niște pinguini balonați pe o stradă fără lumini, în căutarea mansardei calde în care urma să aflăm totul despre miracolul nașterii. Eram, toate șase, însărcinate în ultimul trimestru. Când, după minute bune de înotat prin zăpadă cu burțile cele rotunde, ne-am întâlnit toate în holul casei vechi, ne-a umflat râsul. Trebuia să ne punem cipici de plastic, ca să nu umplem covorul moale de zoaie. Doar că nici una dintre noi nu putea să se aplece suficient de mult să se încălțe singură. Așa că ne-am încălțat una pe alta, cu zâmbete rușinate, binevoitoare și recunoscătoare.

— Haideți, dumneavoastră ridicați așa piciorul în spate, eu mă aplec puțin și poate reușesc să vi-l pun, ce ziceți?

Ne cunoscuserăm de un minut și deja aveam motive să râdem complice împreună. Uitându-mă înapoi la toată povestea noastră, mă gândesc acum că episodul cu cipicii albaștri de plastic a fost o strategie bună pentru a împrieteni rapid șase gravide abia intrate în ultimul trimestru.

După câteva icnete și strofocări, ne-am echipat și-am început să urcăm pe rând, gâfâind și foșnind cipicii, până la mansarda de la etajul trei. Ne țineam cu inima cât un purice de balustrada șubredă din lemn care se clătina amenințător

LIBRIS

sub palmele noastre, iar treptele late scârțâiau sub cipicii noștri de ni se făcea milă că trebuie să le călcăm în picioare.

— Cine o fi fost cu ideea să cheme gravide într-o casă care stă să se prăbușească? Și, de parcă asta nu era suficient, să țină cursurile de naștere la ultimul etaj? a întreat gravida brunetă tunsă bob, cu o burtă de dimensiunea unui televizor cu tub.

— Cineva care n-a fost niciodată gravid în 32 de săptămâni, a pufnit gravida blondă platinat, cu breton perfect aliniat.

— Ah, dacă știam că am de urcat atâtea scări, nu-mi luam tocure de cișpe, a bombănit cea mai suplă dintre noi, cocoțată pe cizme roșii din piele, cu toc amețitor.

Ne-am oprit toate din escaladat să-i privim cizmele superbe, parțial camuflate de cipicii de pungă.

— Doamne, cum îți ții echilibrul pe astea? am întreat-o. Eu cu greu stau în picioare în papucii de casă... Asta dacă mi-i gălesc, nu știu cum se face că mereu dispare câte unul.

— Și încă stai să vezi ce amuzant o să fie peste alte două luni! Acum măcar puteți urca singure în cadă... a suspinat cu voce șuierată, de jos, o doamnă tunsă foarte scurt, cu ochi vioi.

— Ah, ați mai fost însărcinată? Ce drăguț! s-a înduioșat bruneta tunsă bob.

— Mda. De cinci ori, ne-a lămurit ea, ajungându-ne din urmă. Asta e a șasea. Eu sunt Angela.

S-a făcut liniște. Nici una dintre noi nu știa să reacționeze la așa un anunț. Habar n-aveam că în zilele noastre oamenii mai fac câte șase copii. Angela a adăugat rapid:

— Copii am trei acasă. Primele două sarcini le-am pierdut. Cel din burtă e al patrulea. Și se ține bine!

Noi am tăcut în continuare. Nu știam dacă să o felicităm pentru al patrulea sau să o compătimim pentru cele două.

— Tocurile alea de opt ar fi fost mult mai comode! și-a făcut autocritica grvida superbă, cu burta de dimensiunea unui castron mic cu cereale.

— Nu vă supărați, în câte săptămâni sunteți? am îndrăznit eu, în speranța că doamna e abia în primul trimestru și nu știe că n-are voie la Lamaze înainte de treizeci de săptămâni.

— Am intrat în luna a opta! a ciripit ea.

Liniște mormântală. Cinci perechi de ochi s-au ațintit pe burta aproape inexistentă a celei mai tinere gravide de pe scara în spirală către mansardă. Au urmat cinci oftaturi scurte. Viața e nedreaptă.

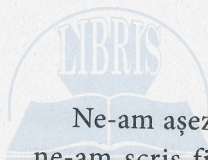
Ajunseserăm. La ușă ne aștepta zâmbitoare Crina, instructora noastră:

— Bine-ați venit la cursul Lamaze! Abia aștept să ne cunoaștem!

— Eu abia aștept să mă așez pe ceva, că simt că-mi scap gemenii pe jos de la atâtea scări, a bolborosit bruneta cu burta cea mai mare.

— Oooo, ce drăguuuuț, gemeni, ne-am înmuiat toate, mai puțin Angela, care și-a dat ochii peste cap. Ea era la a șasea sarcină, nimic nu i se mai părea drăguț.

Am intrat în camera micuță cu ochiuri înguste de geam în pantă, acum acoperite cu zăpadă. Un neon uriaș clipea nervos în tavan, deasupra mochetei gri cu diverse pete ciudate pe la colțuri. Camera era aproape goală. În centru erau așezate în cerc șapte scaune, iar pe peretele opus ușii erau atârinate câteva planșe care semănau izbitor cu cele din laboratorul de biologie din clasa a șasea. Pe fiecare scaun erau aliniate câteva coli goale și câte un pix, iar între scaune, direct pe mocheta, așteptau cuminiți o sticlă de apă plată și un teanc de pahare albe de plastic.

Ne-am așezat și am primit etichete autoadezive pe care ne-am scris fiecare numele, să ne cunoaștem mai bine. Patru dintre noi aveam etichete albastre (burțile adăposteau băieței), una avea etichetă roz, iar Raluca, mama de gemeni, avea una roz și una albastră. Fiecare dintre noi s-a prezentat scurt în timp ce celelalte își întindeau picioarele sau își masau șalele.

Am început eu:

— Salut, eu sunt Miruna Nechifor, am 30 de ani, aștept un băiețel. Să vedeți, eu am crezut că prima ședință e marți, adică ieri, și am venit și-am stat pe hol o oră întreagă, abia când a coborât femeia de serviciu care mi-a spus că nu e zi de burți m-am prins că am greșit ziua.

— Stai liniștită, m-a consolată Raluca, hormonii sunt de vină, am impresia că ne dizolvă neuronii sau ceva...

— A, nu, eu mereu încurc lucruri, oameni, situații, nu sunt chiar cea mai organizată persoană. O dată am plecat de-acasă cu telecomanda de la aerul condiționat, am confundat-o cu telefonul. Abia după-amiază mi-am dat seama, era ciudat că nu mă sunase nimeni, de obicei până la prânz mă sună cel puțin zece clienți și de șapte ori mama...

Crina și-a dres glasul.

— Așa, revenind la motivul pentru care sunt aici: aceasta e a doua mea sarcină, pe prima am pierdut-o la 30 de săptămâni, fetița avea multiple malformații la creier și la inimă și a murit.

Priveam în jos spre cipicii albaștri în timp ce privirile compătimitoare ale celorlalte șase femei din încăpere îmi ardeau creștetul.

— Acum o să fie bine, ai încredere! mi-a spus Crina, instructora Lamaze, cu voce răgușită. Să mergem mai departe.

— Eu sunt Raluca Rizea, am 33 de ani, sarcină gemelară, lucrez într-o multinațională, sunt vegană de opt ani și îmi doresc mult să nasc natural.

— Bună, Raluca! i-au răspuns șase voci admirative.

— Bună, fetelor, eu sunt Angela Predoiu, am 36 de ani, trei copii acasă și am venit aici pentru că am câștigat pe Facebook un curs complet Lamaze.

Mi-a plăcut mult freza băiețoasă a Angelei, mi se părea că-i zăresc câteva fire albe pe la tâmple, iar asta îi dădea un aer distinct. Avea un ten bronzat, frumos, care-i scotea în evidență ochii strălucitori, de un verde limpede. Vorbea cu mult calm.

— Am născut de trei ori natural, am mai fost gravidă de cinci ori, am alăptat aproape șase ani, stau bine cu practica, a spus ea tare, fixându-ne cu privirea pe rând, pe toate.

— Uaaaau... se auzea difuz de pe celelalte scaune.

Cineva chiar a aplaudat timid. Angela a zâmbit, cu ochii la lustra gălbuie.

— Salut, eu sunt Veronica Mușat! s-a auzit un ciripit drăgălaș.

Gravida cu cea mai mică burtă din lume ne zâmbea ca de pe podiumul unui concurs de frumusețe. Avea dinți perfecți, păr drept, des, lung. Era machiată discret, era frumoasă, perfectă. Avea mâinile fine și delicate, picioarele lungi și subțiri, sâni plini, parcă se zărea și un pic de talie în preajma burticii de dimensiunea celei pe care eu o capăt după ce mănânc prea multe cireșe. Purta un ceas mai scump ca mașina mea, o bluză de mătase de culoarea piersicii și pantaloni crem de piele. Dacă n-ar fi avut în piept eticheta albastră pe care scria Veronica, aș fi putut să jur că a greșit camera de curs, a nimerit la Gravide când ea de fapt avea treabă la Fotomodele de succes.

— Abia aștept să nasc și să-mi țin în brațe bebelușul!

— Ohooo, habar n-ai ce te așteaptă, a bombănit Angela.

Veronica i-a zâmbit cu căldură. Ea zâmbește mereu. Și eu aș zâmbi mereu dacă aș arăta ca ea...

— Sunt foarte bucuroasă că am venit aici. Anul trecut pe vremea asta am mers la un curs de ikebana și mi-am făcut câteva prietene foarte bune, încă mai ținem legătura. Mai mult pe Facebook, e drept, dar sunt niște fete extraordinare... s-a lansat ea într-un discurs entuziast.

Privirea instructoarei s-a îndreptat însă poruncitor către următoarea purtătoare de burtă, care nu s-a lăsat rugată:

— Eu sunt Gabi Mardare, am un băiețel de cinci ani acasă, acum aștept al doilea băiețel. Sunt destul de stresată pentru că după prima sarcină m-am îngrișat foarte mult și n-am mai reușit să slăbesc, acum am luat și mai mult în greutate cu sarcina asta.

Gabi avea, într-adevăr, un corp cu forme generoase și era foarte frumoasă! Cu ochii de un albastru foarte intens și un păr ondulat și bogat la care eu una visez de când mă știu. Era vopsită în diverse tonuri de roșcat, m-am gândit că probabil se vopsește acasă și fie îi place să experimenteze, fie nu ține minte numărul de pe cutia cu vopsea. Exact ca mine.

— Ai încercat să renunți la carne? a sugerat discret Raluca, mama de gemeni.

— Vai, nu. Fără carne simt că leșin. La fel și fără dulciuri. Ah, aș ucide acum pentru o amandină bine însiropată...

— Am la mine un baton raw cu migdale și caju, s-a oferit Raluca.

— Mulțumesc, nu, e deja târziu, n-o să mai dorm la noapte, a refuzat Gabi, dar fără să-și dezlipească ochii pofticioși de pe batonul pe care Raluca îl și scosese din geantă.

— Pe mine mă cheamă Carmen. Carmen Păunescu, le-a întrerupt brutal, plictisită, gravida cu părul platinat. Am venit aici pentru că, recunosc cinstit, m-a obligat Virgil, bărbat-miu. Vrea să se asigure că nu nasc copilul pe partea greșită, hihi, râdea Carmen, dar nu părea deloc râsul ei.

— Vei vedea cât de frumos și de simplu e să naști natural, a recitat Crina, instructoarea.

— Eu sper din tot sufletul să aflu cât de simplă e cezariana. Am programat-o deja pe 1 iunie, de Ziua Copilului, să mai scap de-o tură de cadouri!

— Ooo, dar de ce cezariană programată? s-a îmbujorat Crina.

— Pentru că mă tem de durere. Am suferit destul în sarcina asta cât să știu că nu vreau să mai sufăr și la naștere. Vreau să mă duc pe picioarele mele, fără să gâfâi și fără să gem, să mă întind pe masă, coafată și machiată, apoi să mă ridic, să-mi iau copilul și să mă duc la mine-acasă.

— Să știi că recuperarea după cezariană e destul de complicată și dureroasă, a intervenit Gabi, care încă nu-și dezlipise privirea de pe batonul cu migdale al vecinei de scaun.

— Noroc că există calmante, o să iau cu pumnul! a spus Carmen.

— Dar oare nu trec în lapte? a întrebat Raluca.

— În laptele praf nu trec sigur!

— Ah, nu vrei să alăptezi? s-a mirat Crina. Laptele tău e cea mai bună hrană pentru copil.

— Nu, mulțumesc, am o vârstă. Nu mă văd cu sânii afară din sacou. Cu biberonul e mult mai elegant. Și mai practic. Și aud că și doarme mai bine copilul.

Cinci gravide și o instructoare o privesc cu gurile căscate.